

Skovteiere, som havde faaet større Strækninger af deres Skove ødelagte, men som i Forhold til Taxationen, uagtet deres Tab ikke er ubetydeligt, have faaet et ganske andet Belsøb i Erstatning, og jeg skal ikke nægte, at jeg deler den Anskuelse, som saa Mange, der kjende Forholdet, have, at dersom den Vedkommende havde forstaaet i sit Liv at staae sig lidt bedre med visse Myndigheder, vilde han ogsaa have været istand til at opnaae et bedre Resultat. Det kan være en Feil, og det kan være en Dy. Jeg skal ikke videre omtale det, men jeg holder mig kun til Facta. Det vil i alt Fald være mig hjært, om den høitærede Finantsminister turde lade det komme an paa en Prøve, hvorvidt hans Dplysninger ere correcte eller de, som Mindretallet ifølge det forelagte Andragende med Bilag støtter sig til. Er det Første Tilfældet, kan jo den høitærede Minister nægte det, som Indstillingen gaaer ud paa, nemlig en forhøjet Erstatning, men lad det komme an paa en Prøve! Lad ogsaa Andre end de Enkelte, som have givet den høitærede Minister deres Fremstilling af Sagen, komme til at tale med. Jeg skal aldeles ikke beraabe mig paa, at jeg med mine egne Dine har seet denne Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som fandt Sted i dette Anlæg, der gjennem et Par Mennefskabere er fredet med saa stor Omhu af alle dem, der have eiet det. Det skal jeg ikke henholde mig til, det kan jeg overvurdere, uagtet jeg kjender vedkommende Sted gjennem en lang Række af Aar, — jeg kan næsten sige som daglig Besøger — men jeg holder mig kun til og hævder Rigtigheden af, hvad 6 Mænd under Eds Tilbud have skrevet, trods alle Protester fra forskjellige Andre, der ere mere eller mindre implicerede i dette Spørgsmaal. Jeg har endnu tilbage at henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds (Abler). Det forekommer mig, at det ærede Medlem har sat Erstatningscommissionen op paa en noget høi Piedestal, saa høi, at Ingen af os maa vandre hellige den ved at røre Piedestalen, end sige selve Commissionen. Jeg har i det Hele taget ikke villet drage Erstatningscommissionens Forhold ind under dette Spørgsmaal og jeg har til dette Dødblik ikke omtalt den. Men jeg

troer ikke, det er rigtigt af det ærede Medlem at stille Commissionen saaledes, thi jeg troer, at Commissionen har feilet og ikke har kunnet undgaae at feile, men deri ligger ikke, at vi skulde være incompetent eller ude af Stand til at kunne rette afstille af de grovere Feil, som den mod sin Villie har begaaet. Den har kun undergivet Sagerne een Behandling og det mange Gange en temmelig hurtig Behandling, og ofte sees en Sag noget klarere, naar den undergives en anden Behandling. Naar denne Lov har nægtet Domstolene at afgjøre noget af disse Spørgsmaal, hvad der er ganske naturligt efter Forholdenes Betskaffenhed, ligger der jo netop deri, at vi skulde tage os af de Ubilligheder og Ujævnheder, som kunne være fremkomne. Dette, at der er Tale om Efterbevilling i saadanne Tilfælde, er ikke noget Nyt; det foresaldt ved Slutningen af den forrige Krig, og naar man i den Henseende vil behage at eftersee Forhandlingerne, vil man see, at den daværende Finantsminister, da der var Tale om at tilstaae Enkelte Efterbevilling, som blev bevilget en Deel, trøstede Andre med, at der var 66,000 Rd. tilbage, som man kunde benytte til at indløse billige Forbringer i den Retning. Det er altsaa ikke noget nyt Princip, vi her søge at gjøre gjældende. Det ærede Medlem fandt, at der var en Uoverensstemmelse mellem min Stilling til det Forslag, som af den ærede Krigsminister blev forelagt, angaaende Berigtigelse af Krav, hidrørende fra vore egne Troppers Forulempelser, og min nuværende Stilling her, men skulde det dog ikke beroe paa en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side? Det Lovforslag, der nu er blevet til Lov, advarede jeg ganske rigtigt imod at støtte paa disse specielle Dplysninger, som af Krigsministeren vare forelagte, og hvorfor? Fordi jeg frygtede for, at der kunde ligge mangt et Andragende i Ministeriet, som var lagt til Side, og som ligesaavel kunde komme i Betragtning, og at der kunde være mangen en Statsborger, der ikke endnu havde indgivet sit Andragende om Erstatning, der var ligesaa berettiget som de, hvorpaa Ministeren støttede sit Forlangende. For altsaa at undgaae at være uretfærdig mod Mange, selv om man